

По пжтя и полето не се виждаше никой. Всичко почиваше, всичко се бѣше скрило подъ сѣнка, само щурцитѣ не млѣквахж, а продължавахж своитѣ пѣсни. Веселитѣ другари вървѣхж по пжтя съ шеги и смѣхове, безъ да се побожтъ отъ голѣмата горѣщина, която често ги караше да се отбиватъ подъ сѣнката на нѣкое малко дърво, за да си починжтъ. Дойдохж до едно малко изворче, което бѣше до самия пжтъ, напихж се отъ студената му вода и радостно се спуснахж къмъ рѣката, която се виждаше тукъ-тамъ да лжкатуши между клонеститѣ върби и брястове.

До като дѣцата се кжпѣхж и вѣсело гуркахж изъ водата, надалечъ започна да се чува глухо гърмѣне. Отъ планината идѣхж много облаци. Въ скоро врѣме небето се покри съ гжсти черни облаци. Бучението отъ минута на минута се усилваше и на всѣкъдѣ притѣмнѣ. Свѣткавицата и гърмежътъ захванхж да ставатъ по чести, а и вѣтрътъ силно люшкаше клонѣтѣ на дървесата. Боянчо и другаригѣ му набържѣ се облѣкохж, и търтихж да бѣгатъ къмъ града, нѣ слѣдъ малко се спрѣха и оплашени застанхж на мѣстото си, защото отъ горѣ къмъ тѣхъ идеше такава силна буря, която носѣше всичко каквото ѝ се попаднало по пжтя. Освѣнъ тъмнина, тѣ нищо не виждахж на прѣдя си. Този облакъ отъ прахъ, скоро дойде върху тѣхъ и ги распрѣстнаж. Наблизо имаше върби и тѣ се скрихж задъ тѣхъ. Клонѣтѣ на върбитѣ силно шумѣхж и, започнахж да се чупжтъ и падатъ на земята. Бурята не прѣставаше, а и гърмежа още по вече се усили. Какъ сега всичко изглеждаше грозно и страшно!

Една стара върба съ трѣсѣкъ се прѣчуни и падна на земята, а слѣдъ малко се чу и единъ слабъ писакъ..... Туй бѣше гласа на Боянча, когото върбата прѣтиснаж, а отъ бучението на вѣтрътъ и рева на рѣката, никой не можа да го чуе. Другаритѣ му сгушени задъ върбитѣ трѣперѣхж оплашени и несмѣхж да се мръднжтъ. Слѣдъ бурята започна да вали силенъ градъ. Рѣката